

Sygn. akt V CSK 89/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa N. S.

przeciwko S. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 10 czerwca 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) przyznaje adwokatowi S. S.-Ś. kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset), podlegającą podwyższeniu o podatek od towarów i usług (VAT) od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w W. tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 27 czerwca 2012 r., którym oddalone zostało jej powództwo o zadośćuczynienie i odszkodowanie, wywołane niewłaściwie przeprowadzonym leczeniem stomatologicznym.

W skardze kasacyjnej powódka powołała podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. We wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi połączona została z zarzutem pominięcia przez Sąd drugiej instancji części zebranego materiału dowodowego oraz nowych okoliczności faktycznych, o istnieniu których uzyskała informację po zapoznaniu się z uzasadnieniem wyroku Sądu pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Jednolicie przyjmowane jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy przedstawić, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa,

które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Nie spełnia przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołanie naruszenia konkretnego przepisu prawa, ale sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 38/06, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.). Rzeczą skarżącego było wykazanie, że oczywistość tego rodzaju rzeczywiście zachodzi. Nie motywuje jej kwestionowanie prawidłowości ustalenia podstawy faktycznej wyroku Sądu drugiej instancji. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, analiza podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego wyroku nie prowadzi do wniosku, że miało miejsce naruszenie, w stopniu kwalifikowanym, przepisów postępowania, które współkształtowało jego treść.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu wynika z zasady określonej w § 19 i 20 w związku z § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).